

Kuchařský mistr Vladimír Picka: Jak upoutat mladé? Musím celý den mluvit. Pořád!

JIRÍ MACEK

Horky nad Jizerou – Plno až k nedýchání. Tak to vypadá každý rok v jedné z učeben v horeckém učilišti. Dvacítka mladých adeptů kuchařského umění tu čtyři dny pod vedením kuchařského mistra Vladimíra Picky vstřebává základy studené kuchyně. Na závěr kurzu pak studenti vytvoří rautové občerstvení, které představují a nabízejí k ochutnání rodičům, souzencům a svým blízkým.

O tom všem jsme si povídali s mistrem Vladimírem Pickou z Kuchařského studia. Vladimír Picka je držitelem ocenění Mistr kuchař, těch ocenění má na kontě spousty. Je i nositelem zlaté medaile M. D. Retigové. Ve Středním odborném učilišti a Střední škole v Horkách vedl kurz studené kuchyně čtyři dny.

Pane Picko, „tuhle“ jsme se potkali. Bylo to na stejném místě, před rokem. To nám to uteklo. Jak to utíká v kuchařině?

V kuchařině to letí rychle. Učím a jsem pořád na cestách. Každý týden spím v jiné posteli. Utíká to rychle. Liberec, nyní Horky, další týden Domažlice. Je to frkot. Ale baví mě to. Jinak bych to nedělal.

Máte kolem sebe dvě desítky mladých studentů, adeptů kuchařského řemesla. Jací byli?

Bude to znít možná jako pochlebování, ale není tomu tak. Byli prostě báječní. Když srovnám minulý kurz ve velkém městě, to skoro nelze srovnat. Mně se dlouho nestalo, aby mi někdo ochotně utřel nůž či další pomůcky bez připomínání. Neskutečné, milé prostředí. Tyhle holky a tíhle kluci jsou šikovní, pracovití, vychovatelní, držím jim palce

VLADIMÍR PICKA „v akci“.

Foto: Deník / Jirí Macek

a věřím, že se jim podaří uchytit se v tom nelehkém profesním světě.

Čím vás překvapili?

Svoji pracovitostí a zájmem. Kurs měl rekvalifikační charakter, snažím se to vymyslet maximalisticky, takže jsme připravili 80 druhů výrobků. Je toho hodně, ale zvládli jsme průřez studenou kuchyní od chlebiček, chutovek, salátů až po aspiky, rolády, masa, paštiky a také sushi, což je trend poslední doby, lidé sushi vyžadují.

Máte přehled o kuchařském

světě. Jaká je „úmrtnost“ mladých, kteří ukončí školu?

Veliká, odborné školy každý rok chrlí obrovské množství kuchařských adeptů, zůstávají nejsilnější, nejlepší. Ono se tak trochu stalo trendem jít na kuchařinu. Média do nás cpou, že kdo neváří, jakoby ani nebyl. Jen si pusťte televizi, vaří se všude a každý. Takže mnozí rodiče řeknou: jdi tam, budeš v teple a ještě se najíš. A nikdo se s dětmi nebaví o perspektivě, o tom, zda vůbec tohle chtějí dělat celý život, zda k tomu mají vlohy. Takže úmrtnost je veliká a mnozí končí hned po studiu,

protože za ta školní léta zjistí, že to prostě dělat nechťejí. Ona je to trochu ženská práce.

Kuchařina doma ano, ale v restauraci šéfkuchařku abyste pohledal.

To je pravda. Ale studená kuchyně je doménou především žen. V hotelích jich jsou spousty, jsou šikovné, precizní, pečlivé. Říká se jim „salátky“. Je ale pravda, že by nad nimi měl vládnout muž.

Vidíte, já vám to říkal. Ještě k Horkám. Vy sem jezdíte nějakých 14 let. Pamatujete se na svoji první návštěvu?

Jasně. Zdejší prostředí je nezapomenutelné. Být na zámku, to je prostě republikový unikát. To víte, poprvé je vše nezapomenutelné a mnohdy se člověk v myšlenkách vrací. Bylo to tehdy zajímavé, ale to je každý rok.

Věkový rozdíl mezi vámi a frekventanty...

...je hrozný...

...tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem říct, že se nenápadně zvětšuje. Jak dokážete udržet pozornost mladých?

Mně nedělá problémy učit. Je spousta dobrých kuchařů, kteří by měli co předat, ale jen málo z nich umí učit. Důležité je umět upoutat pozornost.

Vy to evidentně dokážete. Jak jste k tomu dospěl?

Zkušenost, umění se vcítit do role druhého. A taky láska k řemeslu. Musíte celý den mluvit, pořád. Vše prokládat příběhy ze života. Žádná knížka neupoutá tak dobře jako živé vyprávění, kterému druhý věří.

Fotografie ze zakončení kurzu najdete na www.boleslavsky.denik.cz

Otázka dne:

Můj poslední největší kulturní zážitek?

Jakub Kmoníček, kuchař, Mladá Boleslav

Poslední dobou moc kulturního vžití nemám kvůli pracovnímu vytížení, ale přece jen jsem si na něco v poslední době čas našel. Byl jsem na koncertě kapely Chinaski v O2 aréně uspořádaném k jejich dvacatinám. Bylo to skvělé. Když to srovnám se vším ostatním, na čem jsem v této aréně byl, lepší atmosféru jsem asi nikdy nezažil.

Krátce

Ženy v Sýčíně pořádají další zajímavou akci, tentokrát budou vyrábět i kabelky z papíru

Sýčina – Nárámky, prostírání, květinové obaly, nebo třeba kabelky. Tohle všechno bude k vidění v Sýčíně a ač je to k nevíře, vyrobeno to bude z papíru. Opět to svědčí o tom, že v Sýčíně se stále něco děje. Ženy ani muži tam nezáhájí a místo televizních seriálů vymýšlejí různé akce. „Papírová“ akce se koná tento pátek v osmáct hodin a k aktivní účasti vám postačí pouhých třicet korun. (pko)

Na výstavu do Domova Modrý kámen můžete zajít do pátku. Výstava končí v osmáct hodin

Mnichovo Hradiště – Velkoformátové fotografie zdobí prostory Domova Modrý kámen v Mnichově Hradišti. Společnou výstavu fotografií tam mají fotografové Zdeněk Halíř a Vladimír Kuřátko. Výstavu nazvali Máchův kraj poetický a návštěvníci si ji mohou prohlédnout už jenom do pátku dvacátého osmého února, do osmácté hodiny. Fotografie obou umělců zachycují zejména kraj okolo hradu Bezděz který, jak se níže dozvíte, slaví v letošním roce kulaté výročí. (pek)

Bezděz letos oslaví významné výročí. Chystá se celá řada besed, ale bude i koncert a divadlo

Bělá pod Bezdězem – V letošním roce slaví státní hrad Bezděz 750 let od podepsání zakládací listiny hradu králem Přemyslem Otakarem II. Po celý rok bude Národní památkový ústav, územní památková správa na Sychrově, toto výročí připomínat. Hlavní den oslav je stanoven na sobotu devátého srpna, kdy bude po celý den probíhat bohatý kulturní program, který počítá nejen s kostýmovanými průvodci na hradě, ale také s šermíři, divadélkem pro děti, besedami o historii hradu Bezděz, koncertem, ohňostrojem a mnoho dalším. Finanční podporu na akci mají i Běláci. Rada města Bělá pod Bezdězem, na základě podané žádosti, schválila příspěvek na tyto oslavy ve výši pěti tisíc korun. (pko)

Ohlédnutí **Josefa Donáta** nad událostmi, které tvořily kdysi současnost, ale jsou dnes už historií

Představujeme obrovský kanalizační sběrač, také změny v budově České pojišťovny, ale i památný guláš v Norsku

Čtení na pokračování

JOSEF DONÁT

Mladoboleslavsko – Školní časopis vychází na mnoha školách a v roce 1994 jsme zaznamenali jeho vznik i na tehdejší zemědělské škole mechanizační v Mladé Boleslavi. Jeho studentským šéfredaktorem byl tehdy Martin Dědek, zaznamenal příhodu, kdy byl student přistižen při vyučování, jak čte knížku.

Chvilku se strkali s pedagogem při odevzdání publikace, ale jak se ukázalo, šlo o knížku půjčenou z městské knihovny. Byla to prý básnická sbírka, která byla součástí povinné četby třetáku. Musím k příhodě dodat, že Martin byl poté nějaký čas také na stáži v Boleslavském deníku.

Co metr, to sto tisíc

Nevím, kdo se ze čtenářů pamatuje, že se v Mladé Boleslavi právě před 20 lety dokončovala stavba obrovské štoly kanalizačního sběrače odpadních vod.

Tehdy nás inženýr Červa z boleslavské radnice informo-

val, že původně 65 milionovou stavbu měl financovat stát, ale pak stavba přešla pod město v rámci komplexní bytové výstavby a převážně ji hradila Mladá Boleslav.

Výstavbu prováděly Vodní stavby Praha pod vedením stavbyvedoucího Petráska a hloubilo se rychlostí asi 1,5 metru za směnu, dá se říci, že metr štoly stál sto tisíc korun. Štola je v hloubce kolem 4 metrů. Tehdy zbývalo ještě vykopat pět šachet a udělat napojení na malou štolu v ulici Jana Palacha na stávající patnácti stovku, která vedla od Kosmonos.

Druhý konec štoly je zhruba u třídy Václava Klementa proti někdejšímu autobusevému nádraží (tedy poblíž dnešního Bondy Centra). Štola slouží k odvedení odpadní vody ze Severního města a Kosmonos dolů k Čističce odpadních vod II u Podlázek.

O velikosti průměru této štoly svědčí náš snímek, kde uvnitř stojí dva pracovníci stavby.

Hasiči přijeli na český guláš

Jak už jsem nedávno připomněl, boleslavská skupina televizních pracovníků působila na zimní olympiádě v Lille-

hammeru a vytvářela tam reportáže ze sportovního záku-
lislí.

Josef Stránský o zážitcích posílal také zprávy faxem do Boleslavského deníku.

V té šesté kapitole psal, jak tam naši chlapi měli „vzrůšo“, protože uprostřed práce k nim vtrhli norští hasiči s kyslíkovými přístroji a v maskách.

Překvapení bylo na obou stranách, ve studiu hořel oheň pouze v krbu a ve sporáku v kuchyni.

Honzka Laitner, který se tam staral o stravování, právě vařil guláš s knedlíkem. Vše se okamžitě vysvětlilo, hasiče upozornil nějaký děda, kterému se nezdál kůř.

A tak se do televizní relace tehdy dostali i hasiči, kteří si nakonec pěkně pochutnali na českém guláši s výborným knedlíkem.

Budovu již nevlastní pojišťovna

Před dvaceti lety vyvrcholily půlroční stavební práce a vzniklo nové třetí patro mladoboleslavské České pojišťovny.

Tehdy novináře provedl vedoucí agentury pojištění průmyslu a podnikatelů Vratislav Vetešík, a tak jsme uvi-

POHLED do obrovské štoly.

Foto: Z archivu autora článku.

děli dílo, které vyprojektoval v IM Projektu autorský kolektiv pod vedením Petra Praženy.

Stavbu prováděl Bostas pod vedením stavbyvedoucího Josefa Knespla. To nové patro je tam dosud, ale situace v boleslavské České pojišťovně se změnila.

Budova na třídě Václava Klementa 1228 patří nyní moravské firmě Nemoros a pojišťovací mají pronajato přízemí a část druhého patra.

Ovšem ve zmíněném třetím patře, které bylo tehdy novinářkou, je nyní realitní kancelář Jaromíra Navrátila a také poradna pro zaměstnanost, v

dalších kancelářích je několik soukromých firem.

V našem pojišťovnictví je nyní značná konkurence, jejich agenti působí často jako živnostníci na různých adresách. Nakonec ani stavební firma Bostas, která nástavbu stavěla, již v Mladé Boleslavi neexistuje.